

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 17 Bal-Apr. 25 d., 1922 Metai II

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Pusci metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY.

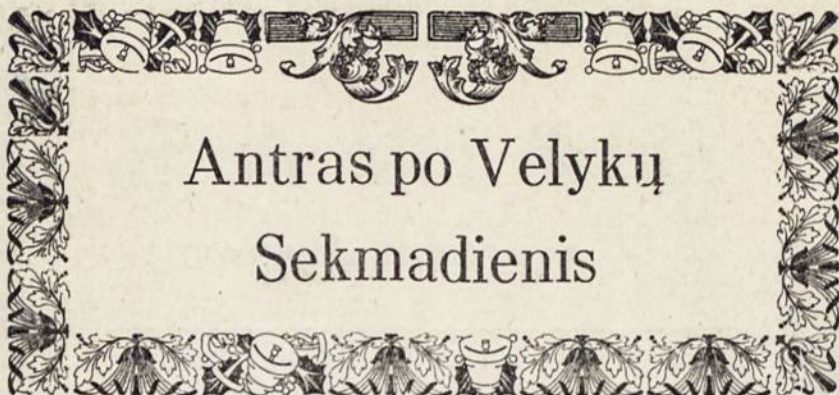
2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Illinois.

Mes plaukiame per šio pasaulio jurą į Amžinosios Tėvynės priplauką. Kad laimingai priplauktume, turime būti Krstaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kurį vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų “Laivas” plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonas.

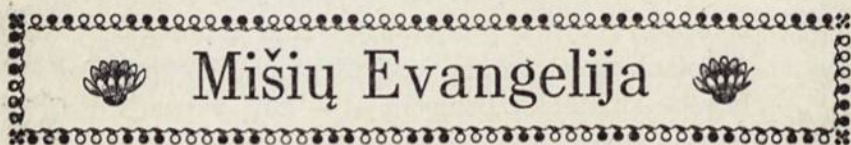

Antras po Velykų Sekmadienis

✻ Mišių Lekcija ✻

IŠ ŠV. PETRO PIRMOJO LAIŠKO 2, 21—25.

Mylimiausieji: Kristus kentėjo už mus palikdamas jums pavyzdį, kad eitumėte jo pėdomis, kuris nepadarė nuodėmės, nei buvo rasta apgaulės jo burnoje, kurisai, nors keikiamas nekeikė ir kentėdamas nekeršjo ir neteisingai teisiančiam pasidavė, kuris pats savo kunu ant medžio perkentėjo už mūsų nuodėmes, kad numirę nuodėmėms gyventume teisybei, kurio mirties mėlynumu tapote išgydyti. Nes buvote kaip avys išklydę, bet dabar pagrižote prie savo dušių piemens ir vyskupo.

✻ Mišių Evangelija ✻

SULIG ŠV. JONO 10, 11—16.

Aną metą Jėzus tarė Parizėjams: Aš esmį geras piemuo. Geras piemuo deda savo dušią už savo avis. O sam-

dininkas ir kuris nėra piemuo, kuriam avys nėra savos, mato vilką ateinant, irpalieka avis ir bēga. Ir vilkas plēšia ir išvaiko avis. O samdininkas bēga delto, kad samdininkas yra ir jam nepriklauso avys. Aš esmi geras piemuo ir pažīstu manasias, ir mane pažīsta manosios. Kaip Tēvas pažīsta mane, taip ir aš pažīstu Tēvą ir savo dušią dedu už savo avis. Ir turiu kitų avių, kurios nėra iš šīto avyno: ir anas man reikia atvesti, ir mano balso klausys ir bus vienas avynas ir vienas piemuo.

Ką reikia daryti, kad krikščionių šeimos būtų doros ir šventos?

Reikia visupirma:

1. Atsiminti, kad šeimyna yra Dievo įstaiga;
2. Krikščionių šeimynų moterystė yra šventu Sakramentu;
3. Kaip šeimynų augštos priedermės?

1.

Šeimyna — tai paties Dievo įsteigta tvarka žmonijos padauginimui ir užlaikymui; tai pirmoji draugija, kuriai pats Sutvėrėjas įstatęs susstatė. Dieviškas Išganytojas tuos įstatęs patvirtino, pakėlė ir sakramento antspauda pašventė. Bažnyčia ją teikia žmonėms ir laimina.

Valščiai ir valstybės iš tos pirmos draugijos išaugo ir turi ją pripažinti ir skaityties, nes šeimyna pirmiausiai prasidėjo, kaip visos valstijos atsirado. O nelaimė valstijoms, kurios blogais įstatais šeimos šventumą ardo, nes tokiu būdu savo pamatus griauna ir pasiduoda savižudystei, kaip tas darėsi Prancijoje.

Bet kaip šeimos šventumą apginti? Saugodami moterystės šventumą, nes moterystė yra šeimos parama. Kadangi sutuoktuvės arba šliubas duoda pradžia moterystėms, todėl ir joms keleta žodžių pasakysime. Atsiminkite sau, brangūs šeimyninkai, tuos šventus sakramento žodžius, kū-

riuos sutuoktūvių dienoje kalbėjote prie Viešpaties altorių, kuomet kunigas jūsų rankas štula surišo. Tų žodžių reikšmė turi priminti jums jūsų ryšio šventumą ir svarbias priedermes.

2.

Moterystė nėra tai vien paviršutinė bažnyčios apeiga arba pasaulinis kontraktas, bet augštas Sakramentas Kristuje ir Bažnyčioje. Taip sako aiškiai tautų Apaštalas laiške prie Efezo m. gyventojų, 5 sk, 32 eilėje: "Sakramentas (paslapytinė) tai Augštas yra, o aš sakau Kristuje ir Bažnyčioje." Jei šv. Povilas sako, kad moterystė yra augštu Sakramentu, bet Kristuje ir Bažnyčioje, tai ką gali turėti mintyje? Ar tiktai dėl to, kad moterystė yra pasauliniu daiktu, paprastu kontraktu, koki daro, duokime, pirkdami namą, išnuomodami uke ir tt.? Tas pats Apaštalas mato krikščionių moterystėje ką tai daugiau. Mato antgamtinį veikimą, mato ypatingą Dievo malonę, kokią suteikia jaunavedžiams, mato Sakramentą; mato moterystėje Kristaus ir Bažnyčios Jo sužiedotinės paveikslą.

Be to augšto moterystės supratimo nėra kalbos apie tinkamą sutuoktūvių pasižadėjimų išpildymą ne tiktai gyvenimo pavasaryje (jaunystėje), bet ypatingai sunkiems vargams ir nelaimėms užėjus, tarp kurių ne pageidimai ir prigimta meilė, bet tikėjimas ir antgamtinė meilė jiėgų pridoda savo priedermių pildymui.

3.

Kaip augštos yra priedermės apsivedusiųjų, galima matyti iš tų pasižadėjimų, kokius jaunavedžiai daro prieš altorių, kuomet kunigas štula laiko jiems rankas surišęs. Keturi yra tie pasižadėjimai: *meilės, ištikimybės, padorumo ir bendro sugyvenimo iki mirčiai*. Jaunieji visupirma prižada mylėtis iki mirčiai. Ta meilė vienija apsivedusius į vieną kuną pagal V. Kristaus žodžius: "Ir taip yra jau ne du, bet vienas kunas. K atat Dievas sujungė, žmogus teneskiria" (Mat. 19, 6).

Prigimta meilė moterystėje yra daleista ir net pašvesta, bet ta kuniška ir gamtinė meilė nėra užtektina; nes ir pas gyvulius tą galima matyti. Reikia sergėtis prieš, kuris tą vedusių meilę suardo ir naikina. Kas-gi juomi yra? Yra tai blogi įtarimai be priežasties už kelet aždžių, už kokį draugišką pasikalbėjimą su kitais arba kitomis, iš ko paskui seka nepadorūs pravardžiojimai, keikimai, nepasitikėjimas, barmiai ir tt. Kas suardo tą taip pageidaujamą moterystėje meilę?

Didžiausiu vienok priešu yra girtybė, bedievystė ir ištvirkimas, kurie galutinai suardo šeimyninį sugyvenimą ir pragarą į namus įveda.

Antras pasižadėjimas yra jaunavedžių *ištikimybė*. Ar žinote dėl ko kunigas pašventina žiedus? Sutuoktusių žiedas, tai širdžių paveikslas. Pašvesti žiedai — tai jaunavedžių širdys sakramento malone pašvestos. Žiedų permainingumas, tai kaip ir širdžių permainingumas. Jaunasis įgija jos širdį, jaunoji jo. Tokia tai permaininga turi įvykti. Čia nėra nei kalbos apie nepadorų širdies linkimą prie kitų asmenų. Pasakė Išganytojas: "Aš gi sakau jums, jėg kiekvienas veizintis į moterį, idant jos pageistų, jau svetimoteriavo su ana savo širdyje" (Mat. 5, 28). Trečias pasižadėjimas yra tai *padorus sugyvenimas*. šv. Povilas rašo: "Moterystė tebuna gerbiama visuose dalykuose ir patalas nesuteptas". (Žyd. 13. 4). Ne viską galima čia atvirai kalbėti. Bet atminkite apie tą ir vedusieji, ir tie, kurie žadat apsivesti ir krikščioniškas šeimynas tvirti, kad taip šventos įstaigos, kaip moterystės sakramento, kurį V. Kristus įstatė, negalima žaislų paversti. Su šventais daiktais, reikia ir šventai pasielgti.

Dievas, steigdamas tą sakramentą, apart kitų išganiųgų siekių turėjo ir tą, kad žmogui palengvinus pagundose su pageidimais, bet neturėjo to tikslo, kad pageidimams duoti visišką sauvalę be jokių rubežių. Ne vieta čia kalbėti apie visus prasižengimus, kurių žmonės blogos valios dasileidžia prieš moterystės šventumą ir jos siekius, nes kas turėtų

abejojimą galima pasiklausti nuodėmklausio per išpažintį, bet reikia čia prisiminti aną Onaną, apie kurį sako šv. Raštas, jog už prasižengimą prieš moterystę, buvo staigia mirtimi nubaustas, o jo gi nuodėmė įgavo "Onanizmo" vardą.

O dar daugiau nusideda, kurie savo dar neregimusius vaikus žudo. Erodas svetimus vaikus žudė ir gavo vardą kraugerio ir didelės Dievo bausmės susilaukė, o kokios Dievo bausmės susilauks tie, kurie savo vaikus žudo. Ant galo reikia pažymėti, kad moterystės rišys tiktai mirtimi baigiasi ir abejiems jaunavedžiams gyvenant apie naują moterystę nei svajoti nereikia.

KAME RAMYBĖ?

"Oi varge, varge, vargeli mano, kada aš tave jauna išvargsiu", taip liaudies dainelė dainuoja apie žmogaus gyvenimo vargą. Ir išsikrūjū, nuo pat kūdikystės lopšelio ligi mirties žmogaus gyvenime banguoja vilnys įvairių kančių, vargų, nelaimių, pagundų ir tt. Bet nevienam, besiskundžiančiam menkesne dalele ir matančiam turtingesniųjų neva laimingą gyvenimą, dar sunkiau pasirodo vargti gyvenimo vargelis. Nes ne kiekvienas supranta, jog "niekas šiame pasauly nėra be priespaudos ir kentėjimo, nors jis būtų karalius ar popiežius", kaip sako Kristaus sekimo autorius. Taip, čia žemėj ne tik samanotoms grįčiutėms, bet ir aukso rumams yra gerai pažįstamos vargo ašaros....

Tad argi žmogus, Dievo paveikslas, vien vargui būtų sutvertas?... Nejaugi kiekvieno ar doro žmogaus, ar pasakutinio ištvirkėlio būtų vienodas galas — mirtis, išnykimas? Ne. Tai nesutiktu su Dievo išmintim, tobulumu, gerumu. Juk žmogaus gyvenimas žemėj tai — musės gyvenimas, lyginant su amžinatve. Todėl netikslu būtų buvę taip greitai praeinančiai gyvenimo valandėlei žmogų apdovanoti taip aukštais, nuo gyvulio jį skiriančiais privalumais: protu, liuosąją valia. Čia jau sveikas protas rodo, jog Dievas, sutverdamas žmogų ir įkvėpdamas jam sielą, paskyrė aukštą tikslą,

amžiną ramybę. “Nerami mūsų siela, kol ras atsilsį Tavyje”, sako šv. Augustinas. Ištikrųjų, atsilsis Dievuje yra tikroji žmogaus laimė tik tas atsilsis nėra išnykimas, bet tikras, amžinas sielos gyvenimas.

Bet ką čia jaučiu?... Jaučiu, tu skundies, broleli katalike, tau vis-gi persunku esą kentėti ir morėtumei nors valandėlei pajusti tos amžinosios ramybės kvapo, nors valandėlei palengvint Aukščiausiojo uždėtą gyvenimo kryželį... Taip... O štai žiurėk, ką kalba Išganytojas apaštalams: “Ramybę jums palieku, savo ramybę jums duodu: ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu. (Jon. XIV. 27.). Taip kalbėjo pasaulio Mokytojas, taip mokino tas, kurs žengė paniekinimais, išjuokimais barstytu keliu, pasibaigusiu didžiausia tragėdija — kryžiaus kančia!... Tačiau pats vargų Kentėtojas kalba apie savąją ramybę, kurios ir kitiems suteikia. Koki ta ramybė? Tai — ramybė, kylanti sieloj, Dievo malonėje esančioj. Jei žmogus bus Dievo malonėje (t. y. neturės mirštamų nuodėmės), turės gryną sąžinę; o gryną sąžinę — didžiausia šioj žemėj žmogaus laimė ir ramybė. “Pikta sąžinė, rašo Kristaus sek. autorius, yra visad baili ir nerami; saldžios ramybės paragausi, jei tavo širdis nieko neišmetinės” Bet, norint turėti gryną sąžinę, reik jos nesutepti pasaulimiais geiduliais, nes, “jei žmogus ko labai geidžia, tai tampa neramus” (Kr. sek.) ir vėl: “priešindamos pageidimams, atrasi tikrą širdies ramumą. Nėra kuniško žmogaus širdyje ramumo, nėra žmoguje, pasidavusiame žemiškiems daiktams. Palaiminti vargšai, nes didį ramumą turės”. Taip, nors pasauly užtų audros, vargai, pagundos, aš, atsimindamas Kristaus kelią ir iškėles aukštyn sąžinės grynumą, triumfuodamas galiu žengti priešakin!... Nors įvairūs geiduliai trauktų savęsp, o įvairūs vargai trukdytų, tuo tik galėčiau pasinaudoti, iškildmas savąja valia, tvirtumu, skaistybe. Ir sąžinė bus rami, tylutė, ir busiu paragavęs dieviškosios ramybės kvapo!... Išlaikydamas sąžinės grynumą, gyvensi vienybėje su Dievu ir todėl džiaug-

sies vidujē ramybe, nes atsitraukimas nuo Dievo gimdo neramumą ir liudnumą.

Antra žmogaus ramybės išlyga tai — artimo meilė, jei mylime, neatsižvelgdami į jo ydas ar jo nemeilę, jei mes artimui tą darome, ko norime, kad ir kiti mums darytų. “Kad meilės Dievas būtų su mumis, būtų ir ramybės Dievas” (Ps. 118). Ištikrųjų, kur nėra meilės, ten nėra vidujės ir viršujės ramybės, ten nesutikimai, vaidai, karai. Atsimenu paveikslėlį, tiekiantį graudaus įspūdžio: laukas pilnas negyvų ir kovojančių žmonių... Ore sprogsta granatos... O šalia jų sėdi Kristus baltai apsidaręs ir... nusilenkęs verkia... Ko Jis verkia?... Apie tai liudija apačioj parašas: “O Aš jus mokinau: broliai, mylėkite kits kitą”....

Verkia Kristus ir nun, regėdamas brolių žudišką tautų kovą, verkia, pžvelgęs ir į kasdienį žmonių gyvenimą... Verkia, nes nemato pasauliui paliktos ramybės, savo mokinių žymės — meilės. Todėl, ypač nun, neranda žmonės ramybės ir mėtosi į visas šalis, nes labiau atsitraukė nuo Kristaus paliktojo ramybės dėsnio.

Ne pasauly, bet Kristuje privalo, kaipo pavieniai asmenys, taip ir visa žmonija ieškoti tikros ramybės. Malonės busena, sąžinės grynumas, Dievo ir artimo meilė — štai kas daro žmogų žemėje laimingą, suteikia gaivinančios ramybės!

Atgal į Kristų! reikia nun šaukti ramybės ištroškusiai žmonijai. Kristus trokšte trokšta (ir pagelbos dar suteikia kovoje su ramybės priešais — nuodėmėmis), kad mes tik labiau į Jį prisiartintume ir išgirstume Jo dievišką balsą, kurs seniai jau skamba, ragindamas visus į amžinos ramybės viešpatiją.

Tad, išgirskime Kristaus balsą ir, stiprinami dieviškos malonės, artinkimės į širdies ramybę — spindulį dangiškosios laimės.

Levitas.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Tamistos aiškinate Apreiškimo knygos 13 : 18, taip kaip jums išrodo ir taip kaip jus suprantat, bet tikrybėje taip nėra. Tamistos prašote fakto ir aiškaus priparodymo, kaip jis tikrai yra.

Gerbiamas prieteliau, mes faktiškai prirodysime, ką tikrybėje reiškia Apreiškimo 13 : 18.

Ten taip kalba "Čia išmintis, kas proto turi tas teapmislija skaitlių žvėries, nes žmogaus skaitlius yra ir jos skaitlius yra šeši šimtai šešėšėsimts ir šeši".

Ar ne popiežius turi tą skaitlių 666 ant savo kepurės?

Butausky

Atsakymas.

Aukščiau minėtieji Apreiškimo žodižai iš 13 : 18 yra labai tamsūs, neaiškūs, todėl, kas tik juos aiškina, tai daro, kaip jam išrodo ir kaip jis supranta; ir aš aiškinau kaip man išrodo, kad tinkama.

Tamista aiškini sau ir kitiems tuos žodžius visiškai ne taip, kaip juos išmanai, nes jų nei kiek neišmanai ir nesupranti, bet aiškini taip kaip prieš šešius šimtu metus pradėjo aiškinti pametę katalikų tikėjimą protestonai. Jie nepkentė katalikų Bažnyčios, kaip ir kitoki visoki klaidatikiai, o labiausia degė kerštu prieš popiežių, Kristaus Bažnyčios regimą galvą ir tikrųjų krikščionių vadą, tat ir išgalvojo tą kvailą aiškinimą, kurį ir pats sekdamas protestonus kartojo.

Jokių skaitlių ant popiežiaus kepurės, vadinamos tiara, nėra. Taippat nėra ant jos nei žodžių "Vicarius Filii Dei", kuriuose protestonai rado skaitlių 666, ką dabar nauji protestonų fanatikų pasekėjai kartoja, tikėdami akiai, kad jie rado naują tiesą ir tikrąją šviesą, arba kaip p. Butausky sakė "tikrąjį faktą".

"Vicarius Filii eDi" reiškia Dievo Sunaus pagelbininkas yra paprastas popiežiaus titulas kaip ir kiti titulai.

Apie tą "tikrąjį faktą" čia plačiau neaiškinsiu, nes tai tuščias dalykas. Išmintingi žmonės tokiems išradimams netiki, o fanatikams ir geriausi aiškinimai niekam negelbės.

Jėzus Kristus gana aiškiai parodė savo dievybę ir tai išaiškino, o Jį už tai pasmerkė. Popiežių prakilnus darbai, kuriuos jie atliko ir atlieka žmonijos labui, geriausia aiškina, jų kilnią pasiuntinystę ir jiems pelno pagarbą, bet to nemato fanatikai pilni neapykantos.

P. Butausky ir kiti panašūs, jei ištikrųjų jums rupi tiesa ir jus ją *norite* rasti, nors aš labai apie tai abejoju, tai teikkitės įsigyti knygelę:

"KĄ MOKSLAS GALI PASAKYTI APIE PASAULIO
PABAIGĄ IR APIE APOKALIPTIŠKĄJĮ SKAIČIŲ
666" Jos kaina 10c.

JĄ GALITE GAUTI "DRAUGO" KNYGYNE
2334 So. Oakley Ave.

....*Chicago, Ill.*

Ta knygelė tarp kitų dalykų plačiau aiškina ir skaičių 666.

Pastaba p. Butausky.

Jei Tamista nori, kad į kitus dalykus laiške minėtus būtų atsakinėjama, tai juosius surašyk žmoniškai klausimų formoje, nes jei tą mišinį, kurį Tamsta padavei savo laiške patalpinus "LAIVE" taip kaip surašyta, tai skaitytojai paglvojų, kad tokiamrašytojui, turbūt, kas nors galvoje negerai.

ŠV. PRANCIŠKUS ASYŽIETIS.

Tąsa.

SKYRIUS VII.

Šv. Kliara ir jos draugės.

1212 m.

Verta atkreipti ypatingą atydą į tą, kad šv. Pranciškaus pašaukimas pataisyti šį pasaulį apima visus to amžiaus

žmones, ne tiktai vyrus, bet ir moteris. Dievo Apveizd davė jam darbe draugę, tam tinkamą pagelbininkę, garbingą Asyžiaus mergaitę, šv. Kliarą, elgėtą — mergaičių motiną.

Šv. Kliara gymė Asyžiuje. Jos gymdytojais buvo, Favorinas ir Gortuliana, buvo iš senų bajorų giminės. Prie tos giminės lygiai prigulėjo šventieji pranciškonai Silvestras ir Rupinas. Jos tėvas Favorinas turėjo didelį žemės plotą ir pylį ant Sabaskio kalno, vadinamą Sasso-Rosso Gortuliana, jos motiną, buvomoteriškė labai dievobaiminga, atliko kelionę į šventą žemę, aplankė kalną Gargano, kur šv. Mykolas apsireiškė ir šv. Petro baziliką Ryme. Jai sugrįžus namon, Dievas aplankė ją savo palaiminimu ir Gortuliana, kaip Samueliaus motina, apturėjo užmokesnį už pasininkus ir malda, dukterį savęs vertą. Vieną dieną, kumet klupojo prieš savo kryžių ir maldavo Viešpaties, kad palaimintų jos vidurių vaisių, išgirdo balsą, kurs jai kalbėjo: "Nieko nesibijok Gortulana, nes laimingai pagimdysi šviesybę, kuri apšvies visą pasaulį". Už kelių dienų gymė duktė. Buvo apkrikštyta prie tos pačios krikštinės, prie kurios prieš dvylika metų tapo apkrikštytas šv. Pranciškus. Pagal motinos norą davė vardą Kliaros (lotiniškas žodis, liet. reiškia šviesi); buvo tai ženklų ir pranašyste jos busenčios augštybės. Buvo tai 1194 metais liepos 16 d. Kliara buvo visuomet nekaltybės ir maldingumo Aniolu. Nuo jauniausių metų pasidavė įvairiems apsimarinimams, nešiojo po gražių jupelių ašatinę. Buvo augšta ir gražaus veido. Gimdytojai, matydami jos gražumą ir metuose esant, norėjo aną leisti už vyro, bet mergaitė turėjo augštesnį tikslą ir sumanimą. Jau budama 18 metų, norėjo pašvęsti savo jaunystę ir mergystę Viešpačiui Jėzui.

Dievas pribuvo jai į pagelbą patraukdamas ją prie šv. Patriarko.

Metais 1212 gavėnioje šv. Pranciškus sakė pamokslą šv. Jurgio bažnyčioje. Buvo jo tai pirmas viešas pamokslas, o nors parašyta yra, kad nieks nēr pranašu savo tėvynėje,

Pranciškus vienok visus nestebino savo iškalba. Kliara norėdama pažinti apaštala, apie kurį tokius stebuklus žmonės pasakojo; nuėjo vieną dieną su motina ir sesere Agnietė klausyti jo pmaokslo. Mato jį, girdi, stebėsi ir nuo tos valandos aprinko jį savo gyvenimo vadovu. Jauna mergaitė atidengė savo sumanymą našliai, vertai visais žvilgsniais to pasitikėjimo, Bonai Gvelfucci, savo dėdienei, ir nuėjo su ja slapta prie švenč. Marijos Anioliškos. Pranciškus žinodamas iš apreiškimo, kad turi prieš save didelę brangenybę, kurios šis pasaulis nėra vertas, išreiškė Kliarai begalinę mergystės vertę, nesulyginamą dangiško Sužiedotinio gražumą ir neapsakytas linksmes, kokias atneša susivienijimas su juomi, o kurių nieks negalės atimti.

Gavėnios gale sugrįžo vėl prie šv. Pranciškaus, norėjo kuogreičiausiai pasišvęsti Dievui. Dienos, kurios ją skiria nuo susivienijimo su numylėtu Jėzumi, išrodė jai amžiais. Pranciškus iš savo pusės, bijodamas kad tas gražus žiedelis pnenūvystų nuo pragaištingo pasaulio suprato, kad jau laikas atėjo tą žiedelį pasodinti uždarytame veinuolinio gyvenimo darže. Sutarė tą išpildyti Verbų sekmadieny,

Kovo 19 dienoj 1212 metais. Jauna mergaitė, gražiai pasirėdžiusi, nuėjo į katedrą, vyskupo bažnyčią, bet vietoje eiti pagal paprotį paimti pašvęstą palmą, pasiliko ant vietos su nuleistomis akimis. Vyskupas, pamatęs tą, nužengė nuo laipsnių ir padavė jai palmą, kaipo pergalėjimo ženklą, kokį turėjo apturėti ant šio pasaulio.

Ateinančią naktį, kuomet visi buvo užmigę, Kliara išėjo iš gymdytojų namų, pasirėdžiusi kaip sužiedotinė savo vestuvių dienoje, draugystėje našlės, savo giminaitės, Bona Gvelfucci. Ir taip nekalta balandėlė, laiminga, kad sutraukė tuos paskutinius kliučių ryšius, priėjo prie Dievo namų, idant tenai visiškai pasišvęstų prie Dievo meilės altoriaus. Vienuolės Benediktinkos su žvakėmis laukė jos prie švenčiausios Marijos Anioliškos. Pranciškus nukirpo jai plaukus, ant ženklo, šio pasaulio tuštybių pametimo, uždėjo ant

jos storą mētavonēs habitā, perjuose virve ir apdenģē galvā uždangalu. Paskui padarē ižadus prie Nekaltai Pradētos Švenč. Marijos altorīaus ir išdalino vargšams viską, ką turėjo. Auka tapo išpildyta, pasišventimas buvo visiškas. Dievo tarnas nuvedē ją ī šv. Povilo vienuolynā, kur gyveno sese-ris Benediktinkos.

Tokiu budu ir antrai vienuolijai, kaip pirmai Mažesniū Broliū, šv. Benediktas davē prieglaudā.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Prezidentas Harding pagerbē Kardinolą Gibbonsą.

Prezidentas Harding rašydamas ī "Baltimore Catholic Review" redaktoriū primena didelius a. a. Kardinolo Gibbonso nuopelnus Bažnyčios ir Tėvynės dirvose.

Airiū — katalikų susipratimas.

Irlandijoje protestonai taipgi turi du universitetus: Dubline ir Belfaste. Paskutiniais laikais patēmita, kad katalikų vaikai tenai pradėjo atšalti tikėjime. Katalikai susirinkimuose nutarē neleisti savų vaikų ī tuos universitetus. Airiai supranta bedieviškų mokslainių pavojų.

Katalikų darbininkų jubilejus.

Šiais metais sukako 50 metų Francijos katalikų darbininkų susivienijimo jubilėjus. Paryžiuje buvo apvaikščiojama su didžiausiomis iškilmėmis. Pamaldas laikē kardinolas Dubois. Iš raportų pasirodē, kad katalikai daug turi prie-telių net Francijos parlamente.

Katalikų ir protestonų santikiai Vokietijoje gerėja.

Ministeriū pirmininkas Stegerwald atsišaukē ī Vokietijos katalikus ir protestonus, kad per savas organizacijas prisidētų prie plaikimo taikos savo tėviškėje. Katalikai ir protestonai prielankiai sutiko tą pakvietimą.

Bedievio literato atsivertimas.

Iš Vienos Austrijos sostapilės į N. C. W. Council praneša, kad šiomis dienomis garsus bedieviškų brošūrų rašėjas Egon Friedell, pažinęs savo klaidas, pagrižo į katalikų tikėjimą. Jau seniau Austrijoje buvo parašęs atsitikimai. Teip garsus veikėjas Herman Bahr ir dailės kritikas August Lux pametė savo klaidas.

Du episkopų dvasiškiai pereina į katalikus.

Paskutinėse dienose du episkopų dvasiškiai perėjo į katalikų tikėjimą. Vienas iš jų Tomas Pitt, buvęs klebonu episkopų bažnyčios šv. Andriejaus priemiestyje Londono vadiname Willesdey. Antras Jonas Jubb, buvęs episkopų parapijos Durham paviete klebonu.

Anglijoje veikiama prieš komunistus.

Anglijos prlamentas parsėrgėta, kad komunistų idėjos platinamos tar avpikų mokyklose. Taipgi anglai suprėdami visą pavojų, komunistų mokslo uždraudė jį platinti mokių tarpe.

Londono tarybos viršininkas katalikas.

Londono tarybos viršininku išrinktas katalikas F. R. Anderton. Jo kontrolėje yra visos Londono įstaigos.

Londonas kviečia garsų Popiežiaus chorą.

Dalis Popiežiaus giedorių choro, davė keletą koncertų Paryžiuje. Londoniečiai teipgi norėtų išgirsti garsaus choro ir kviečia jį į Londoną, aponkėdami visas kelionės išlaidas nuo Paryžiaus į Londoną ir atgal į Rymą.

Mirė garsus katalikas — prancuzas.

Iš Paryžiaus praneša, kad Balandžio 5 d. mirė garsus Denys Cochin. Jo gyvenimą teip aprašo. Budamas 19 metų dalyvavo karėje su vokiečiais 1870 m. Buvo du kartu sužeistas ir gavo atsižymėjimo ženklus. Paskui vel grįžo prie mokslo ir buvo žymus, kaipo gydytojas, chemikas, filozofas, juristas, žurnalistas, kalbėtojas, ministeris ir Mokslo Akademijos narys. Kada Prancijos Parlamentas nubalsavo atidalyt katalikų Bažnyčią nuo valstijos ir Kardinolui Richard buvo liepta išėiti iš Vyskupo rezidencijos Paryžiuje D. Cochin priglaudė Kardinolą į Darbo Ministerijos rumus, nes pats buvo tada to departamento ministeriu, ir pats tarnavo Kardinolui šv. Mišioms. Kada Respublikos prezidentas atsiuntė paliepiną, kad ir patsai Cochin išsikraustyti iš valdžios namų, Cochin juokdmoš tarė: “ir Tamista ateisi kada nors pagalbos prašyt.”

Vokietijos katalikų susipratimas auga.

Kelios savaitės atgal buvo Vokietijos katalikų kongresas mieste Fulda. Matydami pragaištingą darbą bedieviškų mokyklų, nutarė reikalauti įvesti visose mokyklose tikėjimo mokslą.

Belgų armijos generolas įstojo vienuolijon.

Belgų armijos generolas Grafas Francois de Hemricourt šiais metais šventėje šv. Benedikto įstojo Benediktinų vieuolijon. Pirma jisai buvo profesorium kariškoje mokykloje ir komendantu Belgų garizono mieste Havre karės laike.

Moterų — katalikų susivienijimas Filipinuose.

Filipinų saloje Manila įsikurė katalikų susivienijimas, kurio tikslas — kelti katalikų susipratimą Filipinų salosė. Pirmininke išrinkta Miss. Inez Villa.

Rusija jau priima misijonierius.

Nekurie rusų laikraščiai einanti Paryžiuje praneša į N. C. W. Council, kad Rusijos sovietų valdžia pasitarus su Vatikanu žada leisti misijonieriams platinti katalikų tikėjimą Rusijoje.

Ispanijos mokyklos pagerbė šv. Tomą.

Šiais metais visose Ispanijos mokyklose šventė Kovo 7 d. Ta diena yra pašvęsta šv. Tomui iš Akvino, garsiausiam mokslinčiui. Madrido katedroje klausė šv. Mišių apšvietos ministeris ir patsai karalius Alfonsas.

Pirmininku Literatų Draugijos išrinktas katalikas.

Iš Paryžiaus praneša, kad Literatų Draugijos pirmininku išrinktas M. Charles Le Goffic — katalikas. Jisai ilgą laiką buvo nariu krikščioniškų spaudinių Korporacijos. Jisai yra poetas, kritikas, historikas ir vice — pirmininkas prancuzų poetų Draugijos.

